

A Fővárosi Ítéltábla dr. Scheszták Gyuláné ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a jogtanácsos (I.rendű alperes címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, és a nem védekező II.rendű alperes neve (felperes címe) II. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság által 2011. október 18. napján kelt 62.P.25.586/2010/9. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az I. rendű alperesnek 250.000 (kétszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak 900.000 (kilencszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében az I. rendű alperessel 2006. október 25-én kötött kölcsönszerződés és ingatlant terhelő önálló zálogjog alapításáról szóló szerződés, a 2006. október 31-én tett közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő és kötelezettségvállaló nyilatkozat, továbbá a 2008. május 28-án az I. rendű alperessel kötött kölcsönszerződés és önálló zálogjog alapításáról szóló szerződés, valamint a 2008. május 30-án közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő és kötelezettségvállaló nyilatkozat semmisségének megállapítását kérte a Ptk. 200. §-ának (2) bekezdése alapján. Perköltség igénye csak az I. rendű alperessel szemben volt.

Előadta, hogy az I. rendű alperes jogelődjével 2006. október 25-én kölcsönszerződést kötött 253.910 CHF-ra, amelynek összege a kifizetéskor 37.700.000 forint volt. A szerződést a II. rendű alperes egyetemleges adóstársként írta alá. A kölcsönszerződésben foglaltak biztosítására ugyanazon a napon ingatlant terhelő önálló zálogjog alapításáról szóló szerződést is kötöttek, a felperes 1/1

arányú tulajdonában álló, szám alatti ingatlanára. Mindkét szerződést az I. rendű alperes nevében **B. B.** fiókigazgató és **K. J.** ügyfélmenedzser írta alá.

2008. május 28-án ismét kölcsönszerződést kötött az I. rendű alperessel 215.707,59 CHF-ra, amelynek értéke a kifizetéskor 31.750.000 forint volt. E szerződést is a II. rendű alperes egyetemleges adóstársként írta alá, és e szerződésből eredő kötelezettségek biztosítására is ingatlant terhelő önálló zálogjog alapításáról szóló szerződést írtak alá a tulajdonát képező szám alatti ingatlanra. A kölcsönszerződést és az önálló zálogjog alapításáról szóló szerződést az I. rendű alperes képviselőjében **K. J.** és **Z. D. E.** írták alá. A kölcsönszerződésből eredő tartozásai elismerésére vonatkozóan 2006. október 31-én és 2008. május 30-án közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő és kötelezettségvállaló nyilatkozatot is tett.

Az volt a jogi álláspontja, hogy mindkét kölcsönszerződést az I. rendű alperes nevében olyan személyek írták alá, akik nem voltak jogosultak az I. rendű alperes, illetve jogelődje képviselőjére, mert a hiteles cégmásolatban képviselőként nem voltak bejegyezve. A Gt. 29. §-ának (1) és (2) bekezdésére, valamint a 21. §-ának (2) bekezdésére hivatkozással az volt az álláspontja, hogy a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság munkavállalóit az ügyek meghatározott csoportjára képviselői joggal ruházhatják fel, de a Ptk. 29. §-ának (4) bekezdése szerint ez harmadik személyekkel szemben csak akkor vált volna hatályossá, ha a változást a cégjegyzékbe bejegyzik.

Az önálló zálogjogszerződések semmisségét egyrészt arra alapította, hogy az I. rendű alperes nevében a szerződéseket aláíró személyeknek nem volt képviselői joga, másrészt a zálogszerződés járulékos jellege folytán a kölcsönszerződések érvénytelensége miatt a zálogszerződések is semmisek. E körben a Ptk. 204. §-ának (2) bekezdésére hivatkozott.

A tartozáselismerő és egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatok körében pedig az volt az álláspontja, hogy a Ptk. 242. §-ának (1) bekezdése alapján a tartozáselismerés a tartozás jogcímét nem változtatja meg, a korábbtól eltérő kötelezettséget nem keletkeztet, ezért a szerződések semmissége folytán a tartozáselismerés is semmis. A 2006. október 25-én kelt kölcsönszerződés és önálló zálogjog alapításáról szóló szerződés érvénytelenségét arra is alapította, hogy az akkor hatályos 1997. évi XXX. törvény 6. §-a alapján ezeket a szerződéseket közokiratba kellett foglalni, amely nem történt meg. A 2008. május 28-án kelt önálló kölcsönszerződés vonatkozásában pedig arra hivatkozott, hogy az 1997. évi XXX. törvény 6. §-a alapján teljes bizonyító erejű magánokiratba kellett volna a szerződést foglalni, amely a Pp. 196. §-ának (1) bekezdés a) pontja szerinti tanúk alkalmazását tette szükségessé, ezzel szemben a tanúk nem az okiratot írták alá, hanem egy külön lapon található az aláírásuk, az aláírás és az okirat kapcsolatára pedig semmi nem utal. A kölcsönszerződés semmissége folytán pedig semmis az ahhoz kapcsolódó zálogszerződés is.

Az alperes a kereset elutasítását kérte és perköltséget igényelt. Álláspontja szerint a felperes keresete megalapozatlan, mert a Ptk. 29. §-ának (3) bekezdése különbséget tesz a jogszabályon alapuló képviselői joggal rendelkező személy és a képviselői joggal felruházott, azaz meghatalmazással rendelkező személyek között.

A jogszabályon alapuló képviseleti joggal rendelkező személy képviseleti jogát kell csak a cégjegyzékbe bejegyezni, a meghatalmazáson alapuló képviseleti jog a meghatalmazással jön létre, a cégjegyzékbe történő bejegyzés nélkül. E körben hivatkozott a BH 1996. 19. számú jogesetére. Csatolta B. B., K. J. és Z. D. E. részére adott meghatalmazásokat, amely képviseleti jogukat igazolja. Az volt az álláspontja, hogy erre figyelemmel álképviseletről nincsen szó, de amennyiben álképviselőként jártak volna el, ez sem eredményezné a szerződések semmisségét, mert a Ptk. 221. §-ának (4) bekezdése szerint a bank a szerződéseket jóváhagyta, hiszen e szerződések alapján a kölcsönt folyósította, a jelzálogjog bejegyzésre került. Hivatkozott arra is, hogy a Ptk. 220. §-a szerint a jogi személynek az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségében - ilyen a bankfiók is - dolgozó alkalmazottja az ott szokásos szerződések megkötésénél és lebonyolításánál képviselőnek kell tekinteni. Az 1997. évi XXX. törvény a jelzálog hitelintézetekről és a jelzálog levelekről szól, kizárólag a jelzálogbankok tevékenységét szabályozza, ezért sem személyi, sem tárgyi hatálya nem terjed ki az I. rendű alperesre, illetőleg jogelődjére, mert mindketten kereskedelmi bankok.

A II. rendű alperes érdemi nyilatkozatot nem tett.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 1.000.000 forint perköltséget. Az elsőfokú bíróság indokolásában kifejtette, hogy a megállapítási kereset előterjesztésének a Pp. 123. §-a alapján három feltétele van. A kért megállapítás 1.) a felperes jogainak megóvása végett, 2.) az alperessel szemben legyen szükséges, 3.) a felperes teljesítést ne követelhesen. A bíróságnak hivatalból kell vizsgálni, hogy a megállapítási kereset eljárási feltételei fennállnak-e. E feltételek hiányában ugyanis a keresetet érdemi vizsgálat nélkül el kell utasítani. A 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 1. pontja alapján rögzítette, hogy a szerződés érvénytelensége iránti megállapítási kereset előterjesztésének is csak akkor van helye, ha annak a Pp. 123. §-ában meghatározott törvényi feltételei fennállnak. Ha ezek a feltételek nem állnak fenn, úgy a felperes az érvénytelenség alapján köteles az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonását kérni. Ha a felperes ezt nem kéri, úgy a megállapítási kereset feltételeinek hiányában kell a keresetet elutasítani. Az elsőfokú bíróság 2-I. végzésében tájékoztatta a felperest, hogy neki kell bizonyítania a megállapítási kereset feltételeinek fennállását, így azt, hogy a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása szükséges és a felperes teljesítést nem követelhet. A bíróság a 2. számú kitűző végzésében is felhívta a felperest, hogy e feltételekről 30 napon belül mellőzés terhe mellett nyilatkozzon. A felperes jogi képviselője a felhívásra nem válaszolt, a 2011. március 10. napján tartott tárgyaláson pedig úgy nyilatkozott, hogy a bírósági felhívásban foglaltakat a felperes irrelevánsnak tartja. Mivel a felperes felhívás ellenére nyilatkozatot és tényelőadást sem tett a megállapítási kereset eljárási feltételeinek fennállására vonatkozóan, ezért azokat a bíróság érdemben nem tudta vizsgálni. Megállapította azt is, hogy a zálogjogok bejegyzésre kerültek az ingatlan-nyilvántartásba, így amennyiben a zálogszerződések érvénytelenek lennének, úgy a felperes legalább e körben kérhetné az érvénytelenség jogkövetkezményének alkalmazását, vagy amennyiben

végrehajtási eljárás indul, úgy a Pp. 369. §-ának a) pontja alapján végrehajtás megszüntetése iránt kellett volna pert indítania. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. A pertárgy értékét 208.350.000 forintban állapította meg. A pervesztes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperes perköltségének megfizetésére, de annak összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (6) bekezdése alapján mérsékelte. A II. rendű alperesnek költsége nem merült fel, ezért e kérdésben határozatot nem kellett hoznia.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett. Fellebbezésében elsődlegesen a Pp. 252. §-ának (2) bekezdésében foglalt eljárási szabálysértés miatt kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. Másodlagosan a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljesítését, valamint az I. rendű alperes perköltségben történő marasztalását. Amennyiben az ítélet tábla sem az elsődleges, sem a másodlagos fellebbezési kérelemben foglaltaknak nem adna helyt, úgy a Pp. 247. §-ának (1) bekezdésének c) pontja alapján a kereseti kérelmét módosította, és az eredetileg előterjesztett megállapítási kereset helyett, marasztalási keresetet terjesztett elő úgy, hogy a megállapítási keresetben megjelölt szerződések Ptk. 200. §-ának (2) bekezdése miatti érvénytelensége folytán az eredeti állapot helyreállítását is kérte.

Fellebbezésében kifejtette, hogy a Pp. 123. §-ában írt törvényi feltételek együttes fennállását a kereseti kérelemhez csatolt és a Pp. 166. §-ának (1) bekezdése szerint bizonyítási eszköznek minősülő okiratok teljes mértékben alátámasztják, ezért álláspontja szerint szükségtelen lett volna erre külön nyilatkoznia. A felperes jogainak megóvása végett a megállapítás szükséges, hiszen a felperes az I. rendű alperestől összesen 469.617,59 CHF kölcsönt vett fel, és kötelezte magát arra, hogy a felvett kölcsönösszeget az okiratokban meghatározott futamidő alatt részletekben, és forintban fizeti vissza, de nem a kölcsön nyújtásakor meghatározott árfolyamon történő átváltással, hanem a mindenkor esedékes törlesztés időpontjában fennálló árfolyam szerint. A szerződések alapján bankköltségeket is kell fizetni, valamint ügyleti kamatot és késedelmi kamatot is. A szerződések semmisségének megállapítása esetén a felperes köteles lenne a Ptk. 361. §-ának (1) bekezdése alapján a felvett kölcsön visszafizetésére, de a Ptk. 231. §-ának (1) bekezdése értelmében a teljesítés helyén érvényben lévő pénznemben, azaz magyar forintban, a svájci frank árfolyammozgásának figyelmen kívül hagyásával, továbbá a szerződések érvénytelensége esetén nem kellene a kikötött ügyleti kamatot és a banki költségeket sem megfizetnie. Ezt pedig a bíróságnak a Pp. 163. §-ának (3) bekezdése alapján hivatalból kellett volna figyelembe venni az eljárási feltételek vizsgálata során. A bíróságnak ezen felül hivatalból tudomással kell bírnia a devizakölcsönök törlesztési árfolyamának rögzítéséről és a lakóingatlanok kényszerértékesítésének rendjéről szóló 2011. évi LXXV. törvényről, valamint az otthonvédelemmel összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXXI. törvény megalkotásáról, amelyeknek kihirdetésére még az ítélet meghozatala előtt, 2011. szeptember 26-án sor került. Az okiratokból és a hivatalból ismert jogszabályokból tehát megállapítható a felperes jogmegóvási szükséglete és az is, hogy ez az I. rendű alperessel szemben áll fenn. Álláspontja szerint az okiratok

csatolásával bizonyítást nyert az is, hogy a felperes a jogviszony jellegénél fogva teljesítést nem követelhet, hiszen az I. rendű alperessel szemben semmiféle követelése nem lehet. Az általa előterjesztett keresethalmazatra figyelemmel pedig a zálogjog kapcsán kérhető esetleges marasztalás nem lehetett volna akadálya az egyéb kereseti kérelmek elbírálásának. Így a bíróságnak lehetősége lett volna a kölcsönszerződések, valamint az egyoldalú nyilatkozatok tekintetében a kereseti kérelemről dönten.

Az elsőfokú bíróság a 2. sorszám alatti idéző végzése toldatában nem egyértelműen hívta fel a felperesi képviselőt arra, hogy a Pp. 123. §-ában írt feltételekről nyilatkozzon, a tájékoztatás nem volt teljeskörű, mert a jogkövetkezményeket nem tartalmazta, és nem felelt meg az 1/2009. (VI. 24.) PK vélemény 4. pontjában írt egyediesítés követelményének sem. A keresetlevélhez csatolt okiratok a felperesi álláspont szerint a Pp. 123. §-ában írt eljárási feltételeket igazolták, ezért nem volt szükség arra, hogy a felperes a Pp. 123. §-ában meghatározott eljárási feltételek fennállásáról nyilatkozzon, illetve erre vonatkozó bizonyítási indítványt terjesszen elő. A módosított kereset vonatkozásában a jogi indokokat az érvénytelenség körében a felperes változatlanul fenntartotta, amit azzal egészített ki, hogy a meghatalmazások nem felelnek meg a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 47. §-ának (1) és (2) bekezdésében írt követelményeknek sem, mert a képviseleti jog nem együttes aláírási jogként került átruházásra és a meghatalmazások korlátozásokat tartalmaznak. Kifogásolta azt is, hogy az eljárás során az I. rendű alperes nem csatolta be a vonatkozó belső szabályzatát.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte helyes indokaira utalással. Az elsőfokú eljárás során kifejtett védekezését változatlanul fenntartotta. A keresetmódosítással kapcsolatosan az volt az álláspontja, hogy az elkészt, ráadásul a keresetmódosítás sem tartalmazza, hogy miként és mennyiben kívánja a szerződések érvénytelenségének megállapításán túl az eredeti állapot helyreállítását, mert az nem lehet vitás, hogy a felperesnek ebben az esetben is visszafizetési kötelezettsége volna legalább a bank által nyújtott kölcsönösszegek és késedelmi kamatok erejéig. Az eredeti állapot helyreállítására való képességet és hajlandóságot egyébként a felperesnek a fellebbezésben kifejtett jövedelmi és vagyoni viszonyai eleve kétségessé teszik. Amennyiben pedig a bank képviseletében eljáró munkavállalók aláírási joga vonatkozásában a belső szabályozás Hpt.-nek történő megfeleléségét a felperes vitatja, ebben a körben a bizonyítás őt terheli.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben vizsgálta felül, mert annak első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése alaptalan.

A felperes fellebbezése folytán a Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen azt vizsgálta, hogy történt-e az elsőfokú eljárás során olyan eljárási szabálysértés, amely miatt a

Pp. 252. §-ának (2) bekezdése az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére lenne szükség. Megállapította, hogy az idéző végzés todatában az elsőfokú bíróság felhívta a felperest, hogy a Pp. 123. §-ában írt feltételek fennállásáról mellőzés terhe mellett nyilatkozzon. Ez a felperesi állásponttal szemben nem hiánypótlási felhívás, mert a megállapítási kereset eljárási feltételeit hivatalból kell vizsgálni, és az eljárási feltételek hiánya nem a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítását, hanem a kereseti kérelem ítélettel történő elutasítását eredményezi. A kifejtettekre figyelemmel nem volt akadálya annak, hogy az elsőfokú bíróság a felhívást az idéző végzéssel egyidejűleg adja ki. Az sem fogadható el, hogy a felperesi képviselő nem értette, mit jelent a mellőzés terhe melletti kifejezés, mert ez egyértelműen azt jelenti, hogy: ha a felhívásnak nem tesz eleget, akkor a keresetet hiányos tartalma alapján fogja elbírálni. A 2-I. végzés pedig arról adott tájékoztatást, hogy a megállapítási kereset eljárási feltételeinek fennállását a felperesnek bizonyítani is szükséges, elmulasztása a kereseti kérelem elutasításával jár. Emellett az elsőfokú bíróság az első tárgyaláson is lehetőséget adott a felperesnek arra, hogy a megállapítási kereset eljárási feltételeiről nyilatkozzon, de ezzel a lehetőséggel nem élt, mert nyilatkozata szerint azt nem tartotta relevánsnak. Erre figyelemmel eljárási szabálysértés nem történt, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján nem kerülhet sor.

Az eljárási kérdésként ezt követően azt kellett vizsgálni, hogy a Pp. 247. §-ának (1) bekezdés c) pontja alapján történt-e keresetváltoztatás és e keresetváltoztatás megengedett-e. A felperes fellebbezésében ugyanis úgy nyilatkozott, hogy megállapítás helyett marasztalást kér, amelyet úgy jelölt meg, hogy az érvénytelenség miatt az eredeti állapot helyreállítását kéri. A jogszabály szövege azonban nem kereseti kérelem, mert az nem felel meg a Pp. 121. §-ának (1) bekezdés e) pontjában kötelezően előírt petitumnak. Határozott marasztalási keresetet viszont a felperes egyáltalán nem terjesztett elő, még a zálogszerződések kapcsán sem, holott az érvénytelenség jogkövetkezményeként a bejegyzett zálogjog törlése iránti kereseti kérelem előterjesztésének semmilyen akadálya nem lett volna. Emellett a Pp. 247. §-ának (1) bekezdés c) pontja körében is csak olyan keresetváltoztatás lenne előterjeszthető, amely összeegyeztethető a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésében írt fellebbezési korláttal, azaz nem lehet olyan marasztalási keresetet előterjeszteni, amelyhez új tények és bizonyítékok vizsgálata lenne szükséges. A kifejtettek alapján az ítélőtábla megállapította, hogy a felperesnek a fellebbezési eljárásban sem volt elbírálható marasztalásra irányuló keresete, ezért a fellebbezési eljárásban is a megállapítási kereset teljesíthetőségéről kellett dönten.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a Fővárosi Ítélőtábla döntésével és alapvetően indokaival is egyetértett, az indokokat azonban a következőkkel egészíti ki, illetve pontosítja.

Fellebbezésében arra a felperes helyesen hivatkozott, hogy hat megállapítási keresete volt, a keresethalmazatban álló egyes kereseti kérelmeket külön kell vizsgálni, így az a körülmény, hogy a zálogszerződések alapján marasztalás kérhető, még nem zárja ki a másik négy kereseti kérelem vizsgálatát. Azt tehát még a felperes sem vitatta, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményeként a zálogjog ingatlan-nyilvántartásból való törlését kérhette volna, ilyen kereseti kérelme

azonban még a fellebbezési eljárásban sem volt, amely egyértelműen azt jelenti, hogy a Pp. 123. §-ában írt eljárási feltételek egyike hiányzik, e kereseti kérelmeket érdemben nem lehetett vizsgálni.

A tartozáselismerő nyilatkozatok érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelem azonban biztosan nem teljesíthető. Egyoldalú nyilatkozatra ugyanis a Ptk. 199. §-a alapján a szerződés szabályai csak akkor alkalmazhatók, ha az egyoldalú nyilatkozatból kötelezettség keletkezik a szolgáltatás teljesítésére vagy jogosultság a szolgáltatás követelésére (Ptk. 198.). A tartozásátvállalás csak a bizonyítási terhet fordítja meg, de nem keletkeztet új szolgáltatási kötelezettséget, ezért érvénytelenségének megállapítása fogalmilag kizárt.

A két kölcsönszerződés kapcsán a felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperessel szemben tartozása áll fenn, amely a teljesítés iránti kereseti kérelem előterjesztését kizárja. Az alperessel szembeni jogmegóvási szükséglet körében pedig arra hivatkozott, hogy tartozásának összege sokkal kevesebb lenne a szerződések érvénytelenségének megállapítása esetén. A jogmegóvási szükséglet viszont nem azonosítható a felperes gazdasági érdekével. Aki érvénytelenségből eredő igényt kíván érvényesíteni, ezt a jogát csak akkor tudja rendeltetésének megfelelően gyakorolni, ha figyelembe veszi, hogy a felek az érvénytelenség jogkövetkezményeként is egyidejű teljesítésre kötelesek. Aki tehát a szerződés érvénytelenségére hivatkozik, annak az érvénytelen szerződés alapján kapott szolgáltatás visszaadását fel kell ajánlani, elő kell adni, hogy kész és képes a kapott szolgáltatás egyösszegű teljesítésére. Az, aki a kapott szolgáltatást nem képes, vagy nem hajlandó visszaadni, annak a gazdasági érdeke nem jelenthet a másik szerződő féllel szemben jogmegóvási szükségletet. A felperes a kapott szolgáltatás visszaadását nem ajánlotta fel, igazolt jövedelmi viszonyai alapján az egyidejű teljesítésre való képessége sem állapítható meg, ezért gazdasági érdekét az I. rendű alperessel szembeni jogmegóvási szükségletként értékelni nem lehet.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottan utasította el, amelyet a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyott. Megjegyzi az ítéltábla, hogy: ha az eljárási feltételek fennállását meg lehetett volna állapítani, a felperes keresetét érdemben vizsgálva sem lehetett volna teljesíteni.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az I. rendű alperes perköltségét megfizetésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (5) bekezdésére figyelemmel, de a végzett jogtanácsosi munka mennyiségére figyelemmel a (6) bekezdés alapján csökkentett összegben állapított meg. A II. rendű alperesnek költsége nem merült fel, így arról határozni nem kellett.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3)

bekezdése folytán alkalmazandó 61986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles.

Budapest, 2012. április 5.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Világhyiné dr. Böcskei Terézia s.k.
előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül: